

¹وَكَانَ لَمَّا قَرَعَ مِنَ الْكَلَامِ مَعَ سَاوُلَ أَنَّ تَفْسَ يُونَاتَانَ تَعَلَّقَتْ بِتَفْسِ دَاوُدَ، وَأَحَبَّهُ يُونَاتَانُ كَنَفْسِيهِ.² فَأَخَذَهُ سَاوُلُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَمْ يَدْعُهُ بِرَجْعِ إِلَى بَيْتِ أَبِيهِ.³ وَقَطَعَ يُونَاتَانُ وَدَاوُدَ عَهْدًا لِأَنَّهُ أَحَبَّهُ كَنَفْسِيهِ.⁴ وَخَلَعَ يُونَاتَانُ الْجَنَّةَ الَّتِي عَلَيْهِ وَأَعْطَاهَا لِدَاوُدَ مَعَ ثِيَابِهِ وَسَيْفِهِ وَقَوْسِهِ وَمِنْطَقِيهِ.⁵ وَكَانَ دَاوُدُ يَخْرُجُ إِلَى حَبْنَمَا أَرْسَلَهُ سَاوُلُ. كَانَ يُفْلِحُ، فَجَعَلَهُ سَاوُلُ عَلَى رِجَالِ الْحَرْبِ. وَحَسُنَ فِي أَعْيُنِ جَمِيعِ الشَّعْبِ وَفِي أَعْيُنِ عَبِيدِ سَاوُلُ أَيْضًا.⁶ وَكَانَ عِنْدَ مَجِيئِهِمْ حِينَ رَجَعَ دَاوُدُ مِنْ قَتْلِ الْفِيلِسْطِينِيِّ أَنَّ النِّسَاءَ حَرَجَتْ مِنْ جَمِيعِ مَدِينِ إِسْرَائِيلَ بِالْغَيْتَاءِ وَالرَّقِصِ لِلِقَاءِ سَاوُلَ الْمَلِكِ بِذُقُوفٍ وَبِقِرْحٍ وَبِمِثْلَاتٍ.⁷ فَغَتَّتِ النِّسَاءُ الْأَعْبَاتُ وَفُلْنَ، صَرَبَ سَاوُلُ الْوَقْفَةَ وَدَاوُدَ رَبَوَاتِهِ.⁸ فَغَضِبَ سَاوُلُ جِدًّا وَسَاءَ هَذَا الْكَلَامُ فِي عَيْنِيهِ، وَقَالَ، أَعْطَيْتَنِي دَاوُدَ رَبَوَاتٍ وَأَمَّا أَنَا فَأَعْطَيْتَنِي الْأَلُوفَ. وَبَعْدُ فَقَطَّ تَبَقَى لَهُ الْمَمْلَكَةُ.⁹ فَكَانَ سَاوُلُ يُعَايِنُ دَاوُدَ مِنْ ذَلِكَ الْيَوْمِ فَصَاعِدًا.¹⁰ وَكَانَ فِي الْعَدِ أَنَّ الرُّوحَ الْبَرِّيَّاءَ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ افْتَحَمَ سَاوُلَ وَجَنَّ فِي وَسْطِ الْبَيْتِ. وَكَانَ دَاوُدُ يَصْرُبُ بِيَدِهِ كَمَا فِي يَوْمِ قِيَوْمٍ، وَكَانَ الرُّمْحُ بِيَدِ سَاوُلَ.¹¹ فَأَشْرَعَ سَاوُلُ الرُّمْحَ وَقَالَ، أَصْرُبُ دَاوُدَ حَتَّى إِلَى الْخَائِطِ. فَتَحَوَّلَ دَاوُدُ مِنْ أَمَامِهِ مَرَّتَيْنِ.¹² وَكَانَ سَاوُلُ يَخَافُ دَاوُدَ لِأَنَّ الرَّبَّ كَانَ مَعَهُ وَقَدْ فَارَقَ سَاوُلَ.¹³ فَأَعَدَّهُ سَاوُلُ عِنْدَهُ وَجَعَلَهُ لَهُ رَيْسَ أَلْفٍ، فَكَانَ يَخْرُجُ وَيَدْخُلُ أَمَامَ الشَّعْبِ.¹⁴ وَكَانَ دَاوُدُ مُفْلِحًا فِي جَمِيعِ طَرَفِهِ وَالرَّبُّ مَعَهُ.¹⁵ فَلَمَّا رَأَى سَاوُلُ أَنَّهُ مُفْلِحٌ جِدًّا قَرَعَ مِنْهُ.¹⁶ وَكَانَ جَمِيعُ إِسْرَائِيلَ وَهَوْدَا يُحِبُّونَ دَاوُدَ لِأَنَّهُ كَانَ يَخْرُجُ وَيَدْخُلُ أَمَامَهُمْ.¹⁷ وَقَالَ سَاوُلُ لِدَاوُدَ، هُوَذَا ابْنَتِي الْكَبِيرَةُ مِثْرَبُ أُعْطِيكَ إِبَاهَا امْرَأَةً. إِنَّمَا كُنْ لِي ذَا بَاسٍ وَحَارِبَ حُرُوبِ الرَّبِّ. فَإِنَّ سَاوُلَ قَالَ، لَا تَكُنْ يَدِي عَلَيْهِ، بَلْ لَتَكُنْ عَلَيْهِ يَدُ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ.¹⁸ فَقَالَ دَاوُدُ لِسَاوُلَ، مَنْ أَنَا وَمَا هِيَ حَيَاتِي وَعَشِيرَةُ أَبِي فِي إِسْرَائِيلَ حَتَّى أَكُونَ صَهْرَ الْمَلِكِ.¹⁹ وَكَانَ فِي وَفَاتِ إِعْطَاءِ مِثْرَبِ ابْنَتِهِ سَاوُلَ لِدَاوُدَ أَنَّهَا أُعْطِيَتْ لِعَدْرِيئِيلَ الْمُخُولِيِّ امْرَأَةً.²⁰ وَمِيكَاالُ ابْنُ سَاوُلَ أَحَبَّتْ دَاوُدَ، فَأَجْبَرُوا سَاوُلَ، فَحَسُنَ الْأَمْرُ فِي عَيْنِيهِ.²¹ وَقَالَ سَاوُلُ، أُعْطِيهِ إِبَاهَا فَتَكُونُ لَهُ شَرَكًا وَتَكُونُ يَدُ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ عَلَيْهِ. وَقَالَ سَاوُلُ لِدَاوُدَ ثَانِيَةً، تُصَاهِرُنِي الْيَوْمَ.²² وَأَمَرَ سَاوُلَ عَبِيدَهُ، تَكَلَّمُوا مَعَ دَاوُدَ سِرًّا قَائِلِينَ، هُوَذَا قَدْ سَرَّ بِكَ الْمَلِكُ، وَجَمِيعُ عَبِيدِهِ قَدْ

¹Und da er hatte ausgedet mit Saul, verband sich das Herz Jonathans mit dem Herzen Davids, und Jonathan gewann ihn lieb wie sein eigen Herz.²Und Saul nahm ihn des Tages und ließ ihn nicht wieder zu seines Vaters Haus kommen.³Und Jonathan und David machten einen Bund miteinander; denn er hatte ihn lieb wie sein eigen Herz.⁴Und Jonathan zog aus seinen Rock, den er anhatte, und gab ihn David, dazu seinen Mantel, sein Schwert, seinen Bogen und seinen Gürtel.⁵Und David zog aus, wohin ihn Saul sandte, und hielt sich klüglich. Und Saul setzte ihn über Kriegersleute; und er gefiel wohl allem Volk, auch den Knechten Sauls.⁶Es begab sich aber, da er wiedergekommen war von des Philisters Schlacht, daß die Weiber aus allen Städten Israels waren gegangen mit Gesang und Reigen, dem König Saul entgegen, mit Pauken, mit Freuden und mit Geigen.⁷Und die Weiber sangen gegeneinander und spielten und sprachen: Saul hat tausend geschlagen, aber David zehntausend.⁸Da ergrimte Saul sehr, und gefiel ihm das Wort übel und sprach: Sie haben David zehntausend gegeben und mir tausend: das Königreich will noch sein werden!⁹Und Saul sah David sauer an von dem Tage und hinfort.¹⁰Des andern Tages geriet der böse Geist von Gott über Saul, und er raste daheim in seinem Hause; David aber spielte auf den Saiten mit seiner Hand, wie er täglich pflegte. Und Saul hatte einen Spieß in der Hand{~}¹¹ und er schoß ihn und gedachte: Ich will David an die Wand speißen. David aber wandte sich zweimal von ihm.¹²Und Saul fürchtete sich vor David; denn der

أَحْبُوكَ. قَالَ لَآنَ صَاهِرِ الْمَلِكِ. ²³فَتَكَلَّمَ عَبِيدُ شَاوُلَ فِي
 أُذُنِي دَاوُدَ بِهَذَا الْكَلَامِ. فَقَالَ دَاوُدُ، هَلْ هُوَ مُسْتَحَفٌّ فِي
 أَعْيُنِكُمْ مُصَاهِرَةَ الْمَلِكِ وَأَبَا رَجُلٍ مَسْكِينٍ
 وَحَقِيرٍ. ²⁴فَأَخْبَرَ شَاوُلَ عَبِيدَهُ، بِمِثْلِ هَذَا الْكَلَامِ تَكَلَّمَ
 دَاوُدُ. ²⁵فَقَالَ شَاوُلُ، هَكَذَا تَقُولُونَ لِدَاوُدَ، لَيْسَتْ مَسَرَّةُ
 الْمَلِكِ بِالْمَهْرِ، بَلْ بِمَنَّةٍ عُقْفَةٍ مِنَ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ لِلإِنْتِقَامِ
 مِنْ أَعْدَاءِ الْمَلِكِ. وَكَانَ شَاوُلُ يَتَفَكَّرُ أَنْ يُوقِعَ دَاوُدَ بِيَدِ
 الْفِيلِسْطِينِيِّينَ. ²⁶فَأَخْبَرَ عَبِيدُهُ دَاوُدَ بِهَذَا الْكَلَامِ، فَحَسَنَ
 الْكَلَامَ فِي عَيْنِي دَاوُدَ أَنْ يُصَاهِرَ الْمَلِكِ. وَلَمْ تَكْمَلِ
 الْإَيَّامُ ²⁷حَتَّى قَامَ دَاوُدُ وَدَهَبَ هُوَ وَرِجَالُهُ وَقَتَلَ مِنَ
 الْفِيلِسْطِينِيِّينَ مِئَتِي رَجُلٍ، وَأَتَى دَاوُدُ يَغْلَفُهُمْ فَأَكْمَلُوهَا
 لِلْمَلِكِ لِمُصَاهِرَةِ الْمَلِكِ. فَأَعْطَاهُ شَاوُلُ مِيكَالَ ابْنَتَهُ
 امْرَأَةً. ²⁸فَرَأَى شَاوُلُ وَعَلِمَ أَنَّ الرَّبَّ مَعَ دَاوُدَ. وَمِيكَالُ
 ابْنَةُ شَاوُلَ كَانَتْ نُجْبَةً. ²⁹وَعَادَ شَاوُلُ يَخَافُ دَاوُدَ بَعْدُ،
 وَصَارَ شَاوُلُ عَدُوًّا لِدَاوُدَ كُلَّ الْإَيَّامِ. ³⁰وَوَجَرَ أَقْطَابُ
 الْفِيلِسْطِينِيِّينَ. وَمِنْ حِينِ خُرُوجِهِمْ كَانَ دَاوُدُ يُفْلِحُ أَكْثَرَ
 مِنْ جَمِيعِ عَبِيدِ شَاوُلَ، فَتَوَقَّرَ اسْمُهُ جِدًّا.

HERR war mit ihm und war von Saul gewichen.¹³ Da tat ihn Saul von sich und setzte ihn zum Fürsten über tausend Mann; und er zog aus und ein vor dem Volk.¹⁴ Und David hielt sich klüglich in allem seinem Tun, und der HERR war mit ihm.¹⁵ Da nun Saul sah, daß er sich so klüglich hielt, scheute er sich vor ihm.¹⁶ Aber ganz Israel und Juda hatte David lieb; denn er zog aus und ein vor ihnen her.¹⁷ Und Saul sprach zu David: Siehe, meine größte Tochter Merab will ich dir zum Weibe geben; sei mir nur tapfer und führe des HERRN Kriege. Denn Saul gedachte: Meine Hand soll nicht an ihm sein, sondern die Hand der Philister.¹⁸ David aber antwortete Saul: Wer bin ich? und was ist mein Leben und das Geschlecht meines Vaters in Israel, daß ich des Königs Eidam werden soll?¹⁹ Da aber die Zeit kam, daß Merab, die Tochter Sauls, sollte David gegeben werden, ward sie Adriel, dem Meholathiter, zum Weibe gegeben.²⁰ Aber Michal, Sauls Tochter, hatte den David lieb. Da das Saul angesagt ward, sprach er: Das ist recht;²¹ ich will sie ihm geben, daß sie ihm zum Fall gerate und der Philister Hände über ihn kommen. Und sprach zu David: Du sollst heute mit der andern mein Eidam werden.²² Und Saul gebot seinen Knechten: Redet mit David heimlich und spricht: Siehe, der König hat Lust zu dir, und alle seine Knechte lieben dich; so sei nun des Königs Eidam.²³ Und die Knechte Sauls redeten solche Worte vor den Ohren Davids. David aber sprach: Dünkt euch das ein Geringes, des Königs Eidam zu sein? Ich aber bin ein armer, geringer Mann.²⁴ Und die Knechte Sauls

sagten es ihm wieder und sprachen: Solche Worte hat David geredet.²⁵ Saul sprach: So sagt zu David: Der König begehrt keine Morgengabe, nur hundert Vorhäute von den Philistern, daß man sich räche an des Königs Feinden. Denn Saul trachtete David zu fällen durch der Philister Hand.²⁶ Da sagten seine Knechte David an solche Worte, und deuchte David die Sache gut, daß er des Königs Eidam würde. Und die Zeit war noch nicht aus,²⁷ da machte sich David auf und zog mit seinen Männern und schlug unter den Philistern zweihundert Mann. Und David brachte ihre Vorhäute dem König in voller Zahl, daß er des Königs Eidam würde. Da gab ihm Saul seine Tochter Michal zum Weibe.²⁸ Und Saul sah und merkte, daß der HERR mit David war. Und Michal, Sauls Tochter, hatte ihn lieb.²⁹ Da fürchtete sich Saul noch mehr vor David und ward sein Feind sein Leben lang.³⁰ Und da der Philister Fürsten auszogen, handelte David klüglicher denn alle Knechte Sauls, wenn sie auszogen, daß sein Name hoch gepriesen ward.